

آینه ایران

سر مقاله: «راه خلاصی از گرداب تخلفات بور سیاهی»

جعفر توفیقی

با شروع کار دولت یازدهم، آقای دکتر روحانی به همه وزارتخانه‌ها تکلیف کردند که به‌سرعت از وضع موجود وزارتخانه گزارش تهیه و مشخص کنند که آن وزارتخانه را در حوزه‌های مختلف با چه شاخص‌هایی تحویل گرفته‌اند و تحلیلی داشته باشند از نقاطقوت، ضعف و چالش‌ها و احیاناً آسیب‌هایی که آن وزارتخانه با آن مواجه است. از این رو وزارت علوم هم از همان بدو شروع کار دولت یازدهم اقدام به تهیه گزارش کرد. به تبعیت از این دستور رئیس جمهوری بود که وزارت علوم به بحث بورسیه‌های غیرقانونی ورود کرد. بنابراین بورسیه‌ها از موضوعات جدی در گزارش صدروزه بود بنابراین انگیزه خاصی نبود که وزارت علوم بخواهد راسا یا به‌زعم عده‌ای برحسب اغراض سیاسی به بحث بورسیه‌ها ورود کند اما شاید چون چالش‌های موجود در بحث بورسیه بیشتر بود، توجه مجلس و دولت و حتی جامعه علمی بیشتر به این سمت رفت. در بحث بورسیه‌های غیرقانونی قبل از شروع دولت یازدهم، سازمان بازرسی کل کشور هم وارد شده بود و گزارش‌های آن هم موجود است. در واقع، در بحث برخورد با بورسیه‌های غیر قانونی علاوه بر دولت، سازمان‌های نظارتی وارد شده بودند. قانونمداری دراستفاده از امتیاز بورسیه‌ها تنها راه پیش‌روی ما برای برون‌رفت از گرداب تخلفات بورسیه‌ای است.

جمهوری اسلامی

هشدار درباره دعوای سیاسی اسیدپاشی

تبدیل‌شدن ماجرای اسیدپاشی در اصفهان به حربه‌ای در دست دو جناح سیاسی کشور برای متهم کردن همدیگر، در ست همان چیزی است که دشمنان مشترک و مخالفان امنیت و آرامش کشور به‌نبضان آن هستند. متأسفانه عده‌ای تلاش می‌کنند واثمود کنند اسیدپاشی توسط عناصر وابسته به جناح اصولگرا صورت گرفته و در مقابل، عده‌ای نیز درصدد هستند این کار را اقدام جناح اصلاح‌طلب برای تخریب اصولگرایان معرفی کنند. این تخریب دوطرفه تنها نتیجه‌ای که به بار می‌آورد، این است که فعالان سیاسی و امکاناتی که در اختیار دارند در خدمت اهداف دشمن برای مشغول کردن آنان به دعوای جناحی قرار می‌گیرد و دشمن مشترک از استفاده از این فرصت به اهداف خود نزدیک‌تر می‌شود. انتظار این است که عقلای دو طرف تا روشن شدن واقعیت، این احتمال را نیز در نظر بگیرند که شاید اسیدپاشی توسط کسلی صورت گرفته باشد که می‌خواهند کشور را وارد دعوای سیاسی کنند تا خود بتوانند ماهی مقصود را از آب گل‌آلودشده صید کنند.

سرمقاله

«سه‌نکته» محمد کاظم انبارلویی

خَر پس از توبه، خود را بدهکار نهضت حسینی می‌دانست و به همین دلیل جانش را برای امام‌حسین(ع) فدا کرد. اما مسران فتنه و اهل‌فتنه هنوز خود را طلبکار از نهضت امام‌حسینی(ع) می‌دانند و به خود حق می‌دهند؛ با موضوع طلبکاری در براندازی نظام تالش کنند و توقع دارند این حق طبق اصل ۱۶۸ قانون اساسی به‌رسمیت‌شناخته شود. به همین دلیل شعار مرگ بر اصل ولایت فقیه را در عاشورای ۸۸ به میدان خداجوی خود نسبت دادند؛ در حالی که همه می‌دانند این شعار مربوط به منافقان و سولطنت‌طلبان و مارکسیست‌ها و... بود. اخباری که از سایت‌های ضدانقلاب و مرتبطان با اهل‌فتنه رسیده حاکی از آن است حضرات هنوز بر شرت فتنه سوارند هر چند مردم در قیام تاریخی ۹۹ی این شتر را پی کردند. اما شترسواران همچنان در حال‌وهوای فتنه هستند و سارشی با نظام و توبه و ابله ندارند.

کیم

تیتز یک: «سردار سلیمانی با عملیات عاشورا انتلاف ضداعش را تحقیر کرد»

در حالی که بلاجود هیاهوی بسیار آمریکا درباره انتلاف ضداعش، این انتلاف تاکنون کاری علیه تروریست‌ها انجام نداده، سردار سلیمانی با هدایت نیروهای در صحنه عراق موفق به آزادسازی شهر استراتژیک جرف‌الصخر از اشغال تکفیری‌های ضداعش شد.

سر مقاله: «پاروهای فروپاشیده، موج‌های پرتلین»؛ سیدالله زارعی

در هفته‌های اخیر یکمچون سنگین در سطح منطقه و سپس در داخل ایران به وجود آمد که حکایت از سقوط مواضع جبهه مقاومت در برابر داعش و پیشروی این گروه شبه‌نظامی تروریستی در عراق می‌کرد. این موج تا حد زیادی دینواسی‌های جمهوری اسلامی را هم متاثر ساخت و عده‌ای در داخل کشور گفتند که داعش به داعش به دروازه‌های بغداد نزدیک شده. در همین دو ماه نیروهای عراقی متحجان آن بخش اعظم استان الانبار و تقریباً همه استان صلاح‌الدین را از سیطره داعش خراج کردند.دع کت‌های سنگین «امری» در شمال رشته‌کوه حریرن و در استان دیاله و عملیات «العظیم» در جنوب این رشته کوه و در استان صلاح‌الدین آنقدر عظیم و باورنکردنی بود که آمدنی رسانه‌های غربی و عربی درباره آن سکوت کردند و چندین روز پس از آن، اکثر آنان از جمله نیویورک‌تایمز گفتند: «مفسدان آیت‌الله خامنه‌ای عملیات آمری را با موفقیت به نتیجه رسانده‌اند». آنچه در این میان تأسف‌آور است بعضی از رسانه‌های داخلی که فریب فضاسازی تبلیغاتی غرب را خورده‌اند نیست، چراکه در عرصه خبر و خبرنگاری می‌توان با چنین خطاهایی کنار آمد اما وقتی بعضی از دستگاه‌های مسئول که مورد اعتماد مردم می‌باشند و لازمه چنین اعتماد و جایگاهی مقبله با جو دروغین می‌باشند، خود به ورطه‌ای می‌فتند که تکمیل‌کننده بازل دشمن می‌گردند، نگرانی‌هایی را پدید می‌آورند خدا نکند که آمریکایی‌ها در چنین دستگاه‌هایی صاحب نفوذ شده باشند.

سرپرست دفتر نمایندگی ایران در «سازمان ملل» در گفت‌وگو با «شرق»:

بامقامات حقوق بشری ملاقات داریم

سعی می‌کنیم مشکل رای‌دادن ایرانیان را حل کنیم

زینب اسماعیلی

عکس: Gettyimages

غلامحسین دهقانی، سفیر ایران و سرپرست موقت نمایندگی دایم ایران در سازمان‌ملل است. از چندماه قبل از روی‌کار آمدن دولت روحانی به این سمت منصوب شده. با پایان کار محمد خزاعی در سمت نماینده دایم ایران در سازمان‌ملل و پذیرفته‌نشدن حمیدابوطالبی به سمت نماینده دایم در سازمان‌ملل، حجم کاری بیشتری نسبت به‌دیگر سفرا برعهده دارد.

ریاست ایران بر جنبش عدم‌تعهد نیز موجب شده که او هماهنگی‌های این بخش را نیز برعهده بگیرد. دفتر نمایندگی ایران در سازمان‌ملل در یکی از خیابان‌های پررفت‌وآمد نیویورک و در نزدیکی مقر سازمان‌ملل است؛ در برج بلندی که یکی از واحدهای تقریباً پرزغش از سال‌های قبل از انقلاب به محل نمایندگی اختصاص یافته است. این گفت‌وگو بعد از بازگشت رئیس جمهوری از نیویورک و در روزی بارانی انجام شد.

بنابراین سخنرانی مفصلی برای پاسخ‌دادن به او آماده کردیم. براساس رویه مجمع، هر کشور می‌تواند تحت یک آیتم، فقط دوبار درخواست پاسخ‌دادن آرایه کند. آنها نقض‌اشی کشیدند که یک‌کشور غریب صحبت‌های تندی علیه ایران داشته باشد. تا ما یکبار پاسخ او را بدهیم و یکبار هم که پاسخ امارات را می‌دهیم، پس دیگر نمی‌توانیم پاسخ اسرائیل و نتانیاهو را طبق قرارداد مقر با سازمان‌ملل دارند و مؤلفند به نامزدهای کشورها ویزا دهند، این کار را نکردند. بهانه‌هایی مطرح کردند و گفتند که ایشان در فلان مساله دخالت داشته و به این بهانه ویزا صادر نکردند. به‌نبضان این اتفاق، اقاماتی که در چارچوب سازمان‌ملل می‌توان انجام داد را انجام دادیم. با معاون حقوقی دبیرکل ملاقات و مطلب را به‌طور جدی مطرح کردیم که نظر دهند و پیگیری کنند. در کمپته‌ای که کمپته میزبان نام دارد و وظیفایش مطرح کردن درخواست‌های دولت‌ها از کشور میزبان است هم موضوع را مطرح کردیم تا دولت میزبان پاسخگو باشد. ما در آنجا سخنرانی کردیم و مواردی را که در مورد آن، آمریکایی‌ها نقض می‌کنند و مشکلاتی در مورد ویزا برای ما ایجاد می‌کنند را توضیح دادیم که آمریکایی‌ها هم پاسخی دادند که برای ما قانع‌کننده نبود و از کمپته خواستیم اقدامات خود را انجام دهند. اقدامات بین‌المللی هم انجام دادیم. با دبیرملات‌ها صحبت کردیم، مثلاً چندبار با سفیر قبرس که رئیس کمپته میزبان است دیدار کردم و خواستم اقدام آنها کنند.

نماینده دایم، اختیاراتی دارد که شما نداشته باشید؟

خیر

یعنی شما همه وظایف و اختیارات ایشان را می‌توانید انجام‌دهید؟

در جمع سفرا و زمانی که می‌خواهند کاری انجام دهند، نوع نگاه آنها نسبت به فرد این است که او هم‌وزن خودش است ولی سرپرست نمایندگی، خودبه‌خود در جایگاه پایین‌تری قرار می‌گیرد، حتی اگر از لحاظ کاری مشکلی هم وجود نداشته باشد، باز هم کشور شما، نمایندگی کامل ندارد و این می‌تواند از نظر جایگاه در سازمان‌ملل و نوع تعاملات تأثیر داشته باشد که ما را در جایگاه پایین‌تری قرار می‌دهد. این موضوع چنین اثراتی دارد ولی در انجام وظایف و مسوولیت‌ها فرقی بین نماینده دایم و سرپرست وجود ندارد و کار به همان شکل انجام می‌شود. کما اینکه بنده به‌عنوان سفیر هستم و از نظر مرکز، مسوولیت‌ها با بنده است.

در مجمع عمومی امسال، ایران به دو سخنرانی واکنش نشان داد. سخنان مقام اماراتی در مورد جزایر سه‌گانه ایرانی و همچنین سخنان نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل. در مورد مکانیسم واکنش‌ها براینان توضیح بدهید. آیا واکنش‌ها با تهران هماهنگ می‌شود؟

در بحث دوهفته‌ای مجمع عمومی، کشورها ملاحظات خود را مطرح می‌کنند و چیزهایی را در آنجا برای ثبت در تاریخ مطرح می‌کنند که موضوع همیشگی امارات، بحث جزایر سه‌گانه است. همچنین هرساله در بلعین‌های راجع به جزایر سه‌گانه مسایلی مطرح می‌شود و کشورهای عربی دیگر نیز درباره اینس موضوع صحبت می‌کنند و وظیفه ما نیز این است که پاسخ خود را آرایه دهیم. در مکانیسم مجمع عمومی رسم این است که وقتی علیه کشورها سخن گفته می‌شود و نشان برده می‌شود، حتی با‌عنوان Right of reply با حق پاسخگویی وجود دارد. آن کشور می‌تواند درخواست حق می‌خواهد یا نه. حرفی که فلان کشور زده، پاسخ دهد. ما هم همیشه این کار را می‌کنیم و پاسخ می‌دهیم که این جزایر، جزایری ایرانی است و اگر سوءتفاهم یا اختلافی بین ما و امارات (سرداران اماراتی) وجود دارد می‌توان به‌صورت دوجانبه آن را حل کرد و لزومی ندارد که به مجامع بین‌المللی کشیده شود.

پاسخ به نتانیاهو: چطور و با چه مکانیسمی انجام می‌شود؟

نتانیاهو چندمسال است به خیال خود تاکنیکی انجام می‌دهد تا فضایی را که در سازمان‌ملل با حضور دکترروحانی و دکترظریف به‌نفع ایران ایجاد شده و افکارعمومی تحت‌تأثیر قرار گرفته را به خیال خود تغییر دهد و بهم‌زند سال گذشته نوبت خود را چندبار تغییر داد تا پس از همه کشورها و در آخر سخنرانی کند و ما می‌دانستیم که او چه می‌خواهد بگوید.

سیاست

سرپرست دفتر نمایندگی ایران در «سازمان ملل» در گفت‌وگو با «شرق»:

بامقامات حقوق بشری ملاقات داریم

سعی می‌کنیم مشکل رای‌دادن ایرانیان را حل کنیم

زینب اسماعیلی

واقعیت قضیه این است که خود کشورهای غربی و دبیرکل سازمان‌ملل می‌دانند که بحث ایران یک بحث کلاما سیاسی است. هیچ کشوری ادعا نمی‌کند که در بحث حقوق‌بشر perfect است و مشکلی ندارد. گرچه ما دفاع نمی‌کنیم از جاهایی که نقصی در این حوزه وجود دارد –که طبیعتاً وجود دارد و نمی‌شود که نباشد – ولی ما یک سیر تکاملی را طی می‌کنیم. ما ۳۲سال است که شروع کردیم و داریم کار می‌کنیم، با وجود این همه کارشکنی باید کمی به جلو برویم تا ببینیم چه می‌شود؟ علت اینکه در ایران درباره تعامل با نهادهای حقوق‌بشری چنین نگاهی وجود دارد این است که ایران احساس می‌کند با یک مورد کلاماً تبعیض‌آمیز و سیاسی روبه‌رواست. محتوای قطعنامه حقوق‌بشری ایران اصلاً با وضعی که در ایران است همخوانی ندارد. بحث این نیست که ما خودمان انتقاد نکنیم یا اینکه ایرادات را رفع نکنیم، بحث این است که این بازی علیه ایران راه افتاده و آنها هر سال تعداد زیادی از کشورها را مهیا و علیه ایران آرای‌گیری می‌کنند. بدترین کلمات را در قطعنامه علیه ایران استفاده می‌کنند؛ آیا این آزارای است که می‌خواهد به بهبود وضعیت حقوق‌بشر در ایران کمک کند یا یک ابزار فشار است بر دولت ایران برای اینکه در مواضع دیگری کوتاه بیاید؟ ما این را در ملاقات‌های خودمان با کشورها در نهادهای بین‌المللی مطرح می‌کنیم مثلاً من در ملاقات با مسوولان کشورها با ملاقات با دبیرکل یا مسوول حقوق‌بشر، این موارد را توضیح دادم. آنها می‌گویند این گزارش‌ها را دبیرکل نمی‌نویسد و این مجموعه در بدنه سازمان‌ملل و نهادهای مختلف تحت تأثیر برخی از کشورها.

حالی در نهایت دبیرکل آن را به مجمع عمومی آرایه می‌کند؟

بله ولی دنوع گزارش است: یک گزارش دبیرکل و یک‌گزارش گزارشگر ویژه که به‌علت نوع برخورد و نوع تعاملش، اعتماد لازم دربراره خود را نزد ایرانیان از دست داده چون آنها قطعنامه‌ای که علیه ایران تصویب کردند، سعی می‌کنند همواره آن را تکرار کنند. البته هر مرکز بحث حقوق‌بشری در ژنو است و در نیویورک هر سال فقط این قطعنامه تصویب می‌شود. همکاران ما در ژنو بسیار فعال هستند و خود ستاد حقوق‌بشر و آقای دکتر لاریجانی که رییس ستاد حقوق‌بشر هستند واقعاً فعال هستند که در واقع هرچه در بحث حقوق‌بشر گزارش مطرح می‌شود تک‌تک آن را ستاد حقوق‌بشر پاسخ می‌دهد و از طریق وزارت‌خارج به آنها ارسال می‌شود و آنها می‌توانند در مورد اجزای پاسخ، توضیح بخواهند. همین ماه گذشته، بیش از صدتوصیه از قبل به ایران شده بود و ایران آن را پذیرفته و گفته است آنها را اجرا می‌کند. این یک مک‌تیس است و درباره همه وجود دارد. ایران ولی مجمع عمومی به‌خطر حضور همه کشورها، تبدیل به تریبون‌یی شده که کشورها می‌توانند در آن شناسنامه را بگویند و احیاناً برخی مواردی را که در چارچوب قطعنامه سال ۱۹۵۰ موسوم به اتحاد برای صلح و همین‌طور مواردی را که شورای امنیت موفق نشده در مورد آن تصمیم بگیرد، به مجمع عمومی آورده می‌شود تا در مورد آن تصمیم‌گیری شود. از این جهت این اجلاس برای کشورهای جهان رسوم و در حال توسعه خیلی اهمیت دارد. تفاوتی که بین مقر نیویورک با سایر مقرهای سازمان‌ملل وجود دارد این است که در مقر نیویورک شورای امنیت و مجمع عمومی بیشتر «طراحی سیاست‌ها» انجام می‌شود. قطعنامه‌هایی که در طول یک‌سال در کمپته‌ها تصویب می‌شوند، از یک‌طرف انعکاس تحولات سال گذشته در آن موضوع خاص است و از طرف دیگر دستورالعمل برای سازمان‌های بین‌المللی و کشورهای عضو است که آنها چگونه کار کنند. موضوعات جدیدی هم وجود دارد که مثلاً، قطعنامه‌های جدید مطرح می‌شود، به‌طور مثال در مورد خلع‌سلاح؛ س‌نهادهای اصلی وجود دارد که «کمپته اول» سازمان‌ملل و «کمپسیون خلع‌سلاح» در نیویورک هستند و «کنفرانس خلع‌سلاح» هم وجود دارد که مقر آن در ژنو است.

و چهارسال است که در ایران در حال اجراست؟
بله اجرا می‌شود و درباره نحوه اجرای آن گزارش داده می‌شود و اگر احیاناً کشورها سوالی داشته باشند یا توضیح بخواهند، توضیح داده می‌شود. منتهای این مکانیسم گزارش ویژه حقوق‌بشری ایدایی و کلاما سیاسی است و طبیعتاً باید در مقابل آن با‌سیستم و جلوی آن را بگیریم.

یکی از راه‌های پیشگیری و مواجهه با این گزارش‌ها می‌تواند دیدارهای شما با مسوولان بخش حقوق‌بشر سازمان‌ملل باشد. این کار انجام می‌شود یا اینکه خیلی معمول و مرسوم نیست؟

نه ما الان با مقامات حقوق‌بشری ملاقات داریم، با آنها صحبت می‌کنیم و برایشان توضیح می‌دهیم.

و جواب آنها چیست؟

مثلاً من در مورد اخیر با مسوول حقوق‌بشر ملاقات کردم با کارشناسان مربوطه و برای ایشان توضیح دادم. ایشان گفتند بسیار خوب. کارشناس من در مقابل کارشناس شما قرار بگیرند و مواردی که شما می‌گویید را بررسی کنند و ببینند کدامش باید تغییر یبد. ولی هیچ اقدامی نکردند و آن جلسه انجام نشد، ما خواسته بودیم و توضیح هم داده بودیم و واقعا آماده‌ایم.

آیا می‌توانید این را پیگیری کنید؟

ما می‌توانیم پیگیری کنیم ولی با تجربه‌ای که داریم می‌دانیم چقدر باید پیگیری کنیم و آنها چقدر می‌توانند انجام دهند، چقدر خودشان هستند چقدر خودشان نیستند در خیلی موارد، آنها خودشان نیستند.

به نظر شما اگر آقای احمد شهید، گزارشگر ویژه حقوق‌بشر به ایران سفر کند، گزارش‌هایش به واقعیت نزدیک‌تر نخواهد شد؟
آقای براساس
گزارش‌ها نشان می‌دهد که سازمان‌ملل به این سوال جواب دهد نه بر اساس بحث سیاسی.

یک بحثی که وجود دارد این است که اولین شرط موافقت دولت‌ها با ورود عناصر نهادهای بین‌المللی در مباحث حاکمیتی آنها، اعتماد آنها به بی‌طرفی و انصاف طرف مقابل است. متأسفانه گفتاری که آقای احمد شهید تا الان انجام داده است خیلی مورد این موضوع نیست و به گونه‌ای رفتار نکرده است که جلب اعتماد کند و بی‌طرفی خود را نشان دهد بنابراین نه‌تنها ایران بلکه هر کشوری هم جای ایران بود قطعاً برای اجازه ورود دادن به فردی که گزارشات اینچنینی را درباره کشور داده، با دیده تردید می‌نگریست. به علاوه اینکه اگر این بحث گزارشگر ویژه را قبول ندارد و نکته این است که این پذیرفته‌شود گزارشگر ویژه بیاید یعنی قطعنامه مربوط به گزارشگر ویژه تأیید شده است. ولی ایران در اصل مساله حرف دارد و آن را منطقی و قانونی نمی‌داند. در زمینه حقوق‌بشر فکر می‌کنم فضای عمومی در تمام دنیا در ارتباط با ایران بهتر شود –که آرام آرام در حال بهترشدن است- و فضایی برای معرفی بهتر ایران و کم‌کردن تبلیغات علیه ایران شکل بگیرد.

روزنه

«سازمان‌ملل» در یک نگاه

● سازمان‌ملل متحد شش‌رکن اصلی دارد. «شورای امنیت»، «مجمع‌عمومی»، «دبیرخانه»، «شورای اقتصادی-اجتماعی»، «شورای قیومیت» و «دبوان بین‌المللی دادگستری لاهه» که حکم قضایی می‌دهد. یکی از دلایل ایجاد ارکان غیرسیاسی مثل «شورای اقتصادی-اجتماعی»، شکست «جامعه بین‌الملل» به دلیل عدم توجه به مسایل اقتصادی-اجتماعی یا شورای قیومیت کشورها و تمرکز روی صلح و امنیت بین‌المللی آن هم با مفهوم اواسط قرن بیستمی بود. این نهادها ایجاد شد، چرا که برخی کشورها تحت قیومیت بودند. در دهه ۶۰میلادی که دهه استقلال کشورها بود، شوروی قیومیت درست شد تا به این مسایل رسیدگی کند. این مسایل همچنان ادامه دارد؛ چراکه ۱۵، ۱۶کشور غیرخودمختار وجود دارد که کمپته شماره چهار سازمان‌ملل به آن می‌پردازد. سیستم «برتون‌وودز»، «بانک جهانی» و... را هم برای سیستم اقتصادی درست کردند، اما دو رکن اصلی سیاسی سازمان‌ملل که از بقیه مهم‌تر هستند شورای امنیت و مجمع‌عمومی است. شورای امنیت از این بابت که خودش را متضمن امنیت بین‌المللی معرفی می‌کند و مجمع‌عمومی سازمان‌ملل، همه کشورهای دنیا را نمایندگی می‌کند، دموکرات‌ترین رکن سازمان‌ملل است. سالانه مجمع‌عمومی سازمان‌ملل از اواسط سپتامبر (اواخر شهریور) تا اواخر دسامبر (اوایل دی) اجلاس برگزار می‌کند. البته مجمع تا پیش از مجمع سال بعد، کارش را ادامه می‌دهد. اوج کار مجمع در دوهفته آ‌غازین آن است که سران کشورها در آن به سخنرانی می‌پردازند. پس از این دوهفته، کمپته‌ها در مورد مباحث مطرح‌شده، جلسه می‌گذارند. البته خود مجمع هم جلسه برگزار می‌کند و بقیه‌اش کمپته‌ها شروع به کار می‌کنند. مجمع‌عمومی شش کمپته دارد: یک کمپته مربوط به «صلح و امنیت بین‌المللی» است. کمپته دو، کمپته «اقتصادی-اجتماعی» است. کمپته سه، «حقوق بشر و مقادیروی مباحث اجتماعی» است. کمپته چهار مربوط به «استعمارزدایی سیاسی و حفظ صلح» است. کمپته پنج، کمپته «اداری-مالی» سازمان‌ملل و کمپته شش هم کمپته «حقوقی» است. مجمع‌عمومی برای کشورهای در حال توسعه و جهان سوم یکامتیاز است. برای اینکه آنها در شورای امنیت حضور ندارند و اگر هم حضور داشته باشند، به صورت غیردایم است، چراکه قدرت اصلی در اختیار اعضای دایم است، ولی مجمع‌عمومی به‌خطر حضور همه کشورها، تبدیل به تریبون‌یی شده که کشورها می‌توانند در آن شناسنامه را بگویند و احیاناً برخی مواردی را که در چارچوب قطعنامه سال ۱۹۵۰ موسوم به اتحاد برای صلح و همین‌طور مواردی را که شورای امنیت موفق نشده در مورد آن تصمیم بگیرد، به مجمع عمومی آورده می‌شود تا در مورد آن تصمیم‌گیری شود. از این جهت این اجلاس برای کشورهای جهان رسوم و در حال توسعه خیلی اهمیت دارد. تفاوتی که بین مقر نیویورک با سایر مقرهای سازمان‌ملل وجود دارد این است که در مقر نیویورک شورای امنیت و مجمع عمومی بیشتر «طراحی سیاست‌ها» انجام می‌شود. قطعنامه‌هایی که در طول یک‌سال در کمپته‌ها تصویب می‌شوند، از یک‌طرف انعکاس تحولات سال گذشته در آن موضوع خاص است و از طرف دیگر دستورالعمل برای سازمان‌های بین‌المللی و کشورهای عضو است که آنها چگونه کار کنند. موضوعات جدیدی هم وجود دارد که مثلاً، قطعنامه‌های جدید مطرح می‌شود، به‌طور مثال در مورد خلع‌سلاح؛ س‌نهادهای اصلی وجود دارد که «کمپته اول» سازمان‌ملل و «کمپسیون خلع‌سلاح» در نیویورک هستند و «کنفرانس خلع‌سلاح» هم وجود دارد که مقر آن در ژنو است.

فرق سه‌مورد مذکور با یکدیگر در این است که کمپته اول، قطعنامه‌های مربوط به خلع‌سلاح را تصویب می‌کند تا نشان دهد جامعه بین‌الملل در شرایط فعلی به این مساله چگونه نگاه می‌کند. در مورد مثالی که گفته شد، جامعه بین‌الملل به خلع‌سلاح هسته‌ای چگونه نگاه می‌کند یا کنوانسیون منع آزمایشات هسته‌ای چه نگاهی دارد و همین‌طور به معاهده منع تجارت تسلیحات چه دیدی دارد. علت آن است که محتوای قطعنامه حاکی از نوع نگاه جامعه بین‌المللی از لحاظ امیدها، نگرانی‌ها و... است که در آن قطعنامه‌ها منعکس می‌شود. اینگونه قطعنامه‌ها اجماعی است، چون مجمع، دنبال اجماع است. کمپسیون خلع‌سلاح هم وجود دارد که خط مشی مشورتی دارد. در طول سال اجلاسی برگزار می‌کند که بگوید چه اهدافی باید وجود داشته باشند. کنفرانس خلع‌سلاح هم که در ژنو است یا دیگر نهادهایی که وجود دارد، عمدتاً اجرایی هستند، یعنی در آنجا مذاکره در مورد خلع‌سلاح صورت می‌گیرد و اهمیتش کمتر از نیویورک نیست. وقتی در مورد مساله‌ای قرار است مذاکره‌ای در یک کنوانسیون انجام شود، در ژنو یا وین برگزار می‌شود و مثلاً کنوانسیون شیمیایی یا کنوانسیون منع آزمایشات هسته‌ای از آن بیرون می‌آید.